

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός. Τὸ ἀνοιχτός ἀνευ συνθέσεως προσέλαβεν σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ ἀνοιγμένος ἢ ὁ μὴ ἀνοιχθεὶς ἐνθ' ἀν.: Τὸ παράθυρο τὸ ἔχω ἀνάοιχτο Σουδεν. Τὸ γράμ-μαν ἐν' ἀνάνοιχτον Κύπρ. Τὸ νερὸ εἶναι ἀνάοιχτο (δὲν ἠνοιχθῇ ἢ δεξαμενὴ πρὸς ἄρδευσιν) Κόρθ. Κουτὶ ἀνοιχτο Σῦρ. Πόρτα ἀνοιχτή Τρίκκ. Ἀνοιχτο τουλούμι Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ἀνοιγο βαγέμι Μεσσ. Ἀνοιγο κρασί (βραχυλ. ἀντὶ βαρέλλι κρασιού) Τριφυλ. Ἀντίθ. ἀνοιχτός. 2) Ὁ μὴ σκαφεὶς, ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς Θράκ. (Μυριόφ.): Ἀνοιχτος μπαχτσές. Ἀν-νοιον χωράφι Ρόδ. 3) Ὁ μὴ ἀνθήσας Κρήτ. Ρόδ.: Ἀν-νοιον δέντρο Ρόδ. || Ἄσμ.

Ὡσὰν τὸ ρόδο τ' ἀνοιχτο, τὸ λουλουδάκι τ' ἄσπρο,
ἔχω κ' ἐγὼ μὲν ἀδερφή, μ' ἀλήθεια δὲ δλανᾶται
Κρήτ. 4) Ὁ μὴ ἐκταθεὶς, ἐπὶ φύλλων ζύμης Πελοπν. (Γελίν.): Δὲν ἐγλύτωσα τὰ φύλλα, τὰ ἔχω ἀνοιχτα ἀκόμα.

Ἀνανός ὁ, Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Πελοπν. (Κυνουρ.) Θηλ. Ἀνανοῦ Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἀνανίχα Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὄνομα κύριον ἀπαντῶν εἰς ἐμφθὰς ἐνθ' ἀν.:
Ἀνανός καὶ Ἀνανίχα | τριὰ παιδιὰ ἐκάμαν κ' εἶχα
τὴ Λάλα καὶ τὸ Σκαθαρό | καὶ τὴν κακὴ Ἀκριθα
Ἀργυράδ.

Ἀνανός ψυχομαχάει, | Ἀνανοῦ τὸν ἐρωτάει,
Ἀνανέ μου, σὺ πεθαίνεις, | τὰ παιδιὰ σου ποῦ τ' ἀφίνεις;
Κυνουρ.

ἀνανούριστα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀνανάριστα Κρήτ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνανούριστος.

Ἀνευ βαυκαλήματος, χωρὶς νανούρισμα ἐνθ' ἀν.: Φρ. Κοιμᾶται ἀνανάριστα (ὑπνον βαθύν) Κρήτ.

ἀνανούριστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀνανάριστος Κρήτ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νανουριστός < νανουρίζω.

1) Ὁ μὴ βαυκαλισθεὶς, ἐπὶ νηπίου ἐνθ' ἀν.: Κοιμήθηκε τὸ παιδάκι ἀνανούριστο πολλαχ. 2) Παρημελημένος Λεξ. Ἐλευθερουδ.

ἀνανοῦς ὁ, Καππ. (Σινασσ.) Κάμπ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πάρ. Χίος —Λεξ. Κορ. Ἀτ. 4,12 Πόππλετ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνενοῦς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνανοῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 208.

1) Σοβαρὰ σκέψις, βαθεῖα κρίσις ἐνθ' ἀν.: Φρ. Τέτοια δουλειὰ θέλει νοῦ κι ἀνανοῦ Λεξ. Δημητρ. Ἐδῶ χρειάζεται νοῦς κι ἀνανοῦς Χίος Αὐτὸ τὸ πράγμα θέλει νοῦν κι ἀνανοῦν αὐτόθ. Ὁ δεῖνα ἔχει νοῦν κι ἀνανοῦν (ἐπὶ τοῦ νουνεχοῦς) Κύπρ. Μεγίστ. Ἐχει νοῦ κι ἀνανοῦ καὶ κόντρα νοῦ (ἐπὶ τοῦ εὐφρεστάτου) Λακων. Ἐχει νοῦν κι ἀνανοῦν κι ὁ κόλος του μάδια (ἐπὶ τοῦ πανούργου) Κάμπ. Νοῦς τῷ ἀνανοῦς! (οὕτω λέγει μητέρα κινουσα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ τῆς χειρὸς τὴν πλεξίδα τῆς κόρης τῆς εὐχομένη εἰς αὐτὴν νὰ ἔχη κατὰ τὸν βίον τῆς πολλὴν φρόνησιν) Κύπρ. Νοῦν ἔχει, ἀνανοῦν ἐν ἔχει (ἐπὶ τοῦ ἐπιπολαίου) Λιβύσσ. || Γνωμ. Ποῦ νοῦ ἔχει κι ἀνενοῦ δὲν ἔχει, κακὴ ὥρα ἔς τὸ νοῦ πῶχει (ὅταν εἶναι κἀνεὶς ἐξυπνος, ἀλλὰ δὲν κάμνει καθὼς πρέπει τὰς ἐργασίας του ἢ λησμονεῖ) Ἀπύρανθ.

2) Τὸ ἄλλας ποῦ ἐπιπάσσεται εἰς τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος διὰ νὰ ἀποκτήσῃ, καθὼς πιστεύεται, φρόνησιν. (Εὐθύς ὡς γεννηθῇ τὸ παιδίον, δύο καλοὶ ἄνθρωποι κοπανίζουν ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἄλλας καλοῦντες νοῦν τοῦ ἐνὸς ἡμετέρου καὶ

ἀνανοῦν τοῦ ἐτέρου. Μὲ τὸν νοῦν καὶ τὸν ἀνανοῦν ἀλατίζουν αὐτὸ) Κύπρ.

ἀνανοῶ Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀνανοῶ Λεξ. Μπριγκ. ἀνανοῶ κεφαλλ. —Λεξ. Μπριγκ. Μέσ. ἀνανοῦμαι Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) —ΝΣαντοριν. Ἀγγελοκρούστ. 9 —Λεξ. Κορ. Ἀτ. 4,12 Πόππλετ. Πρω. Βλαστ. ἀνανοῦμι Θράκ. (Αἰν.) ἀνανοῦμαι Κρήτ. ἀνανοῦμαι Καππ. (Σινασσ.) ἄνανοῦμαι Καππ. (Φάρασ.) ἀνανοῦμαι Ζάκ. Κέρκ. —ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 36 —Λεξ. Δημητρ. ἀνανοῦμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνανοῦμαι κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Τριφυλ.) —ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 77 —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνανοῦμαι κεφαλλ. ἀνανόνομαι Παξ. Ἀόρ. ἀνανοήθηκα πολλαχ. ἀνανοήθηκα Παξ.

Τὸ μεταγν. ἀνανοῶ. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 149 κέξ. Ὁ τύπ. ἀνανοῦμαι καὶ ἐν κειμένῳ Ἀθω τοῦ 16ου αἰῶνος «τί καθέζεσαι; τί ἀνανοῦσαι;» Ὁ τύπ. ἀνανοῦμαι ἐκ τοῦ κατ' ἀναγραμ-ματισμὸν σχηματισθέντος ἀορ. ἀνανοήθηκα.

1) Διανοοῦμαι, σκέπτομαι Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.) Κέρκ. κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) —ΑΒαλαωρ. Ἐργα 3,210 ΝΣαντοριν. ἐνθ' ἀν. —Λεξ. Κορ. ἐνθ' ἀν. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀργὰ τὸ ἀνανοήθηκα Λακων. Νὰ μὴν ἀνανοῦμαστε γιὰ τὸν ἑαυτό μας κεφαλλ. Ἀνανοῦτον ἐκεῖνα ποῦ εἶδε κ' ἤκουσε Σινασσ. Τὸ ἀνανοῦμαι καὶ βαρύνει ἢ ψυχὴ μου ΝΣαντοριν. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Στέκω καὶ συλλογίζομαι κι ἀνανοῦμαι τώρα
Λεξ. Δημητρ.

Ἐπεσα καὶ κοιμήθηκα, | τὴ νύχτ' ἀνανοήθηκα,
τὸ λόγο ἀναθυμήθηκα

Λακων. —Ποίημ.

Στοιχεῖο τῆς γῆς περήφανο βουλήθηκε νὰ φτάσῃ
τὰ σύγνεφα μὲ τὰ κλαριά, τὸν ἄδῃ μὲ τὴ ρίζα,
καὶ δὲν ἀνανοήθηκε ποῦ ὁ χαλαστής ὁ χρόνος
τοῦ ἔχε φωλιάσει ἔς τὴν καρδιά καὶ τῶσκαφτε λαγοῦμι

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Ξενοφ. Ἐφέσ. 1,11 «ἀλλήλοισι περιφύοντες ἕκαστοι πολλὰ ἀνανοοῦντες». Συνών. ἀναλογίζομαι 1, συλλογίζομαι.

2) Αἰσθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.) κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) —ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. —Λεξ. Πόππλετ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἀνανοήθηκα πῶς ἔκαμε πολὺ ἀνόητα κεφαλλ. Τὸ γουνῶ καὶ δὲν ἀνανοῦται αὐτόθ. Τὸ ἀνανοήθηκα ἀργὰ αὐτόθ. Τόσο γαῖρὸ δὲ βοροῦσες ν' ἀνανοῦθῃς Λακων. Ἀνανοήθηκα κ' ἔπεσε ἓνα δουφέκι Μάν. Ἐκεῖ ποῦ μιλούσαμε ἀνανοήθηκα καὶ βάρεσε ἡ πόρτα αὐτόθ. Ἀνανοήθηκα τί μοῦ εἶπες Λεξ. Δημητρ. Κάνουμε κάνουμε σὲ τούτη τὴ ζωὴ σὰ νὰ ἡμᾶςτε γὰ πάντα μας ἔς τὴ γῆς καὶ δὲν ἀνανοῦμαστε ποῦ μοναχὰ διαβαίνουμε ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. || Γνωμ. Κόρη ξεγελασμένη ἀνανοῦται τὴ ντροπὴ τῆς κι ἂς μὴ τὴν ξέρουν ἄλλοι Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Βρίστω καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ δὲν ἀνανοῦδα
Κρήτ. Συνών. αἰσθάνομαι 1, καταλαβαίνω, νοιώθω.

β) Παθ. προξενῶ αἰσθησιν ὑπάρξεως, γίνομαι αἰσθη-τὸς ὅτι υπάρχω ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Κι ἀλήθεια τὰ Ἑλληνόπουλλα ποῦ μιὰ σταλιὰ αἱμάτων
παλαιῶν, γενναίων, ἔς τοὺς φλέβες τοὺς κάποι' ἀνανοῦται.

3) Φθάνω εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ἀρχίζει τις νὰ ἐννοῇ Ζάκ. Πελοπν. (Μάν.): Ἀβόδες ἀνανοήθηκα τέτοιος ἦτανε Μάν.

4) Ἐρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συνέρχομαι Ζάκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἀνανοήθηκα ἀπὸ τοὺς πόνοὺς Ζάκ. Μόλις τὴν αὐγὴ ἀνανοήθηκα ἀπὸ τὸ μεθύσι Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναλογίζομαι 2,

ἀναπαίρων 3, συνεφέρνω. 5) Ἐγείρομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ Παξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Τριφυλ.): Σήμερα ἀνανοήθηκα πολὺ νύχτα Λακων. Τῇ νύχτα τὰ μεσάνυχτα ποῦ ἀνανοήθηκα Χάρου τρομάρα μ' ἐπιάσε αὐτόθι. Ἀνανοήθηκα κάμμιὰ φορὰ καὶ τί νὰ δῶ βροστά μου! Μάν. Θά'ρθω αὐριο πολὺ προῖ, ἂν ἀνανοηθῶ Τριφυλ. Κοιμᾶται καὶ δὲν ἀναηρόνεται Παξ. Ἐπεσα 'ς τὸν ὕπνο καὶ δὲν ἀνανοήθηκα ἴσαμε τὸ βράδυ αὐτόθι. Συνών. ξυπνῶ. 6) Ἐνθυμούμαι Λεξ. Δημητρ.: Ἐξαφνα ἀνανοήθηκα τί ἔγινε. Συνών. ἀναγορεύω 1 β, ἀναθιβάλλω Β 2, ἀναθυμίζω, ἀνιστορῶ, θυμᾶμαι. 7) Ἐνεργ. ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν τινὸς εἰς τι Κεφαλλ.: Τὸν ἀνανόησα καὶ δὲν ἐπλήρωσε δὐὸ φορὲς. β) Εἰδοποιῶ Κεφαλλ. — Λεξ. Μπριγκ.: Δὲ βρέθηκε κάνας νὰ μ' ἀνανόησῃ καὶ τὴν ἔπαθα Κεφαλλ.

Μετοχ. 1) Ὁ συναισθανόμενος, ὁ ἐννοῶν τὰ περὶ ἑαυτὸν συμβαίνοντα ΑΛασκαρ. Ἡθθ 84: Εἶδαν τὴν ἀδελφή τους ἀνανοημένη καὶ πρόθυμη νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν ἀρχιδάκω. 2) Ὁ φθάσας εἰς ἡλικίαν, ὥστε νὰ ἀρχίζῃ νὰ ἐννοῇ τὰ περὶ ἑαυτὸν Ζάκ.: Ἀνανογούμενο παιδί.

ἀνανταριάζω ΣΝικοκάβ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 272 Μέσ. ἀνανταριάζομαι ΧΧρηστοβασ. Διηγ. 72

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀνταριάζω.

Ταράττω ΣΝικοκάβ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἀναπειέεται ὁλόρθο, τὴν πεδιάδα

ἀνανταριάζει μὲ φωνὴ ποῦ σκιάζει.

Μέσ. ταράσσομαι, θορυβοῦμαι ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἀν.: Ἀρχισε νὰ χτυπάῃ ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς βαρὲς βαρὲς καὶ δυνατὰ δυνατὰ 'ς τὸν ἥχο τῆς καμπάνας ἀνανταριάζστηκαν τὰ σκυλλὰ καὶ ὁ πιστικός τοῦ κοπαδιοῦ ποῦ κοιμώτανε βαρὲς.

ἀνάντι τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄνω καὶ τοῦ οὐσ. ἀντί.

Τὸ ἄνω ἀντίον τοῦ ὀρθίου ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ὑφαίνονται χονδρὰ τρίχινα ὑφάσματα. Συνών. ἀπανάντι, ἀντίθ. κατάντι.

ἀναντρειώνω Κάρπ. ἀνεντρειώνω Κάρπ. Μέσ. ἑνεντρειώνομαι Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀντρειώνω.

1) Ἐνεργ. προκαλῶ τινὰ (οἶονεὶ ἐξεγείρω τὴν ἀνδρείαν τινὸς διὰ τῆς προκλήσεως) Κάρπ.: Ἀσμ.

Κ' ἡ ἀοιὴ τῆς λυερῆς τὸν ἥλιον ἀνεντρειώνει, ἤλξε, ἂν εἶσαι ὥσάν κ' ἐμὲ γῆ κάλλιος 'πὺν τὰ μένα, προῦαλε 'ς τὰ περάματα νὰ φέξῃς καὶ νὰ φέξω

(ἀοιή = φωνή, γῆ = ἦ). 2) Μέσ. κάμνω τὸν ἀνδρεῖον, κομπάζω Κῶς. Μετοχ. ἑνεντρειωμένος = κομπαστικός Κῶς: Μοῦ δηγείσαι λόγια ἑνεντρειωμένα. Συνών. ἀνακαρῶνω (I) 1 β, ἀνακοκορεύομαι, ἀνακοκορώνομαι, κοκορεύομαι.

ἀναντρη ἐπίθ. θηλ. κοιν. ἄναδρη πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄνανδρος.

1) Ἡ στερουμένη ἀνδρός, ἄγαμος κοιν.: Γυναῖκα ἀναντρη κοιν. Εἴμαστε ἄναδρες καὶ ὄρφανες Θήρ. Συνών. ἀνάντριστος, ἀνύπαντρη (ἰδ. ἀνύπαντρός). 2) Ἡ στερουμένη συζυγικῆς προστασίας ἡ χήρα κοιν.: Ἐμεινα ἀναντρη καὶ βασανίστηκα πολὺ. Ὁ ἄντρας μου λείπει κ' ἔμεινα ἀναντρη μὲ τέσσερα παιδιά. Τόσα χρόνια ποῦ εἶμαι ἀναντρη ἐργάζομαι.

ἀνάντριστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερεθ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀντριστός < ἀν-τρίζω.

Ἄγαμος, μόνον ἐπὶ γυναικὸς ἐνθ' ἀν.: Τὸ κορίτσι μ' ἀνάντριστον ἐπέμ'νεν (ἔμεινεν) Τραπ. Χαλδ. Ἡ θεγατέρα 'τ' ἀνάντριστος ἐν' Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀναντρη 1. Πβ. ἀγυναίστιστος.

***ἀναντροπιάζω**, μέσ. ἀνεντροπιάζομαι Νάξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ντροπιάζω.

Μέσ. αἰσθάνομαι ἐντροπὴν: Ἐδιάρμιζεν μοναχὴ τση [ἡ κοπελλοῦδα] κάθε πωρὸ ὅλο τὸ σπῖτι σὰν καλὴ νοικοκυμουρά, γιατί πολὺ ἀνεντροπιάζουντανε μὲ τὴ βρομωσύνη καὶ τὴν ἀνεκατωσοῦρα (ἐκ παραδ. ἐδιάρμιζεν = ἐτακτοποιεῖ, διηυθῆται). Συνών. ντρεπόμαι.

ἀναντρος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἄναδρος Μέγαρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄνανδρος.

1) Δειλὸς λόγ. σύνηθ.: Ἡθελε κί αὐτὸς ὁ ἀναντρος νὰ κάμῃ τὸν παλληκαρᾶ! Συνών. ἄκαρδος 1, ἀψυχάρης, ἄψυχος, γυναικοκάρδης, δειλιάρης, δειλόκαρδος, λαγόκαρδος, λαγόψυχος, λιγόκαρδος, λιγόψυχος, σκιαζάρης, σκιαζούρης, φοβιτσιάρης.

2) Ὁ σωματικῶς ἀδύνατος Μέγαρ.: Μὴ δὲνε πάρετε μαζί σας, τοῦνος εἶναι ἄναδρος τὸ εἶναι ἀλλάργον, θ' ἀποστάση.

ἀναξαίνω Λεξ. Αἰν. ἀναξαίνου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἀναξαίνω.

1) Ξαίνω τὴν ἐπιφάνειαν μαλλίνου ὑφάσματος διὰ νὰ ἀποκτήσῃ χνοῦν Λεξ. Αἰν. 2) Ξαίνω τὴν μέταξαν εἰς τὸ λανάρι καὶ σχηματίζω τολύπας Στερελλ. (Αἰτωλ.)

***ἀναξαλείφω**, μέσ. ἀναξηλείφομαι Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ξαλείφω παρὰ τὸ ἐξαλείφω. Τὸ ἀναξηλείφομαι μέσ. τοῦ μεσν. ἀναξηλείφω.

Μέσ. καταστρέφομαι, ἐξαλείφομαι: Τοῦτο τὸ χωρὸν οὐλον ἀναξηλείφτη.

ἀναξέραςμα τό, Μεγίστ. ἀναξέραςμαν Πόντ. (Οἰν.) ἀναξέραγμαν Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναξερνώ.

1) Τὸ νὰ ξεράσῃ τις, ἐμετὸς ἐνθ' ἀν. 2) Τὸ προῖον τοῦ ἐμετοῦ, ἐμεσμα Μεγίστ.: Φρ. Κάττας ἀναξέρασματα (ἐπὶ φαγητῶν καὶ λόγων ἀηδῶν). Συνών. ἀναξερατό, ξέρασμα, ξερατό.

ἀναξερατικὸν τό, Μεγίστ. ἀναξερατικὸν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναξερατικός.

Φάρμακον ἐμετικόν.

ἀναξερατό τό, ἀμάρτ. ἀναξερατὸν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἑνεξερατιὸ Καππ. (Σινασσ.) ἀναξερατὸς ὁ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναξερνώ.

Ἀναξέρασμα 1 καὶ 2, ὁ ἰδ.

ἀναξερνώ, ἀνεξερῶ Πόντ. (Οἰν.) ἀναξερῶ Μεγίστ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἰν.) ἀναξερνῶ Ἀθῆν. Κρήτ. Κύπρ. Σῦρ. κ. ἀ. ἀνεξερνῶ Ἀνδρ. Α. Κρήτ. κ. ἀ. ἀνιξερῶ Ἰμβρ. ἀναξεροῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναξινῶ Σαμοθρ. ἑνεξερῶ Καππ. (Σινασσ.) ἑναξερῶ Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ξερνώ.

1) Κάμνω ἐμετόν, ἐμῶ Ἀθῆν. Ἀνδρ. Καππ. (Σινασσ.) Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἰν.): Τὸ κοπέλλι ὅλο ἀναξερνᾷ Κρήτ. Φρ. || Νὰ σὲ ἀναξεράσῃ ἐφτὰ φορὲς ἢ γῆς! (νὰ μὴ διαλυθῇς ἐν τῷ τάφῳ, ἀλλὰ νὰ βρικολα-

